

— Сьнчо, защо си толкова веселъ? — попита го Калинка-Малинка.

— Защо да не съмъ веселъ? Всички хора и животни приспахъ. Не се чува никакъвъ шумъ — вижъ, колко е тихо. Азъ обичамъ тишината и затова ми е тъй весело.

— Но азъ знамъ едно дѣте, което още не е заспало. Майка му те вика да го приспишъ...

Сьнчо се слуша.

— Не чувамъ плача му!

— Не, то не плаче. То лежи спокойно въ люлката и мълчи, — рече Калинка-Малинка. — Моля ти се, Сьнчо златенъ, иди го приспи, — прибави тя.

Сьнчо почна по-силно да се люлѣе на джбовия листъ и да се смѣе.

— Нѣмамъ приспивния букетъ, — рече той.

— Нали всѣкога го носишъ? Защо сега го нѣма? — попита очудено Калинка-Малинка.

— Азъ го нося, когато мина надъ свѣта да приспивамъ. Като дойда тукъ, азъ го хвърлямъ въ горското езеро.

— Сьнчо, миличкькъ Сьнчо, — почна да се моли Калинка-Малинка, — иди изъ гората, набери другъ, само за малката Елка... Приспи я, златенъ Сьнчо, нека въ съня си дойде тя въ розовото царство на цвѣтата. Тамъ искамъ да се срѣщна съ нея...

Сьнчо скокна отъ листа лекъ като перце и извика:

— Сега, сега, Калинке-Малинке, зарадъ тебе всичко ще направя.

Сьнчо се разтича по полянката, събра бързо букетъ отъ сладкитѣ приспивни билки. Взе го въ ржка, росенъ и прѣсенъ, и се вдигна надъ града.

Елка още не спи. Тя слуша пѣсенъта на майка си и не затваря очи... Отведнажъ на прозореца се мърна нѣщо свѣтло като звѣзда и изчезна. Една невидима китка се доближи до малкото личице. Елка усѣти, че цѣлата стая се изпълни съ една чудна, приятна, опоителна миризма. Елка погледна майка си, усмихна се и заспа. Сьнчо тихо я цѣлуна и си отиде на джбовия листъ.

Елка се унесе въ розовото царство на цвѣтата.